Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 26. februarja 2015*

„Pritožba — Člen 340, prvi odstavek, PDEU — Pogodbena odgovornost Unije — Člen 272 PDEU — Arbitražna klavzula — Šesti okvirni program za raziskave, tehnološki razvoj in predstavitvene dejavnosti — Pogodbe v zvezi s projekti Ontogov, FIT in RACWeb — Upravičeni stroški in zneski, ki jih je vnaprej izplačala Komisija — Ugotovitvena tožba — Neobstoj obstoječega in dejanskega pravnega interesa“

V zadevi C-564/13 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 31. oktobra 2013,

Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion s sedežem v Atenah (Grčija), ki jo zastopata V. Christianos in S. Paliou, odvetnika,

pritožnica,

druga stranka v postopku je

Evropska komisija, ki jo zastopajo R. Lyal, B. Conte in D. Triantafyllou, agenti, skupaj s S. Drakakakisom, odvetnikom,

tožena stranka na prvi stopnji,

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi T. von Danwitz, predsednik senata, C. Vajda (poročevalec), A. Rosas, E. Juhász in D. Šváby, sodniki,

generalna pravobranilka: J. Kokott,

sodna tajnica: L. Hewlett, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 24. septembra 2014,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 6. novembra 2014

izreka naslednjo

* Jezik postopka: grščina.

Sodbo

1 Družba Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion s pritožbo predlaga razveljavitev sklepa Splošnega sodišča Evropske Unije Planet/Komisija (T-489/12, EU:T:2013:496, v nadaljevanju: izpodbijani sklep), s katerim je Splošno sodišče kot očitno nedopustno zavrglo njeno tožbo, vloženo na podlagi členov 272 PDEU in 340, prvi odstavek, PDEU in s katero je bilo predlagano, naj se ugotovi, da je Evropska komisija s tem, da je zavrnila plačilo stroškov za vodilno osebje, ki je pri tej družbi zaposleno, ter so bili ti stroški upravičeni in jih zato ni bilo treba vrniti Komisiji, kršila več pogodb, ki jih je sklenila s to družbo.

Dejansko stanje

2 Dejansko stanje je navedeno v točkah od 1 do 22 izpodbijanega sklepa:

„1 Tožeča stranka, družba PLANET AE Anonymi Etaireia Parohis Symvouleftikon Ypiresion, je svetovalno podjetje za poslovodenje in projekte. Na področju strateškega, informacijskega in projektnega svetovanja sodeluje z mednarodnimi in evropskimi partnerji, med drugim s Komisijo […].

2 Ta zadeva se nanaša na pravice in obveznosti Komisije, ki jih določajo pogodbe, sklenjene s tožečo stranko za tri raziskovalne projekte. Te pogodbe so temeljile na Sklepu št. 1513/2002/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. junija 2002 o Šestem okvirnem programu Evropske skupnosti za raziskave, tehnološki razvoj in predstavitvene dejavnosti, ki prispevajo k oblikovanju evropskega raziskovalnega prostora in k inovacijam (2002 do 2006) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 29, str. 576).

3 Natančneje, gre za pogodbe, sklenjene med Evropsko skupnostjo, ki jo zastopa Komisija, in:

— tožečo stranko, ki je koordinator in član konzorcija, podpisanega 17. decembra 2003 za projekt ‚Ontology enabled E-Gov Service Configuration‘ (Ontogov, št. 507237);

— Forschungszentrum Informatik an der Universität Karlsruhe, ki je koordinator konzorcija, katerega član je bila tožeča stranka in ki je bil podpisan 21. decembra 2005 za projekt ‚Fostering self-adaptive e-government service improvement using semantic technologies‘ (FIT, št. 27090);

— tožečo stranko, ki je koordinator in član konzorcija, podpisanega 18. decembra 2006 za projekt ‚Risk Assessment for Customs in Western Balkans‘ (RACWeb, št. 45101) (v nadaljevanju skupaj: zadevne pogodbe).

4 Člen II. 24(1)(a) zadevnih pogodb določa, da finančni prispevek Evropske unije temelji na upravičenih stroških, ki so jih priglasile pogodbene stranke.

5 V skladu s členom II.8 zadevnih pogodb mora Komisija, preden povrne stroške, ki jih priglasi konzorcij in/ali pogodbene stranke po koncu vsakega obdobja poročanja, oceniti ter odobriti poročila in dobavljive elemente. Četrti odstavek tega člena določa, da dejstvo, da Komisija poročilo potrdi, ne pomeni, da je to izvzeto iz revizije ali nadzora, ki ju je mogoče izvesti v skladu z določbami člena II.29.

6 Člen II.29 zadevnih pogodb določa:

‚1. Komisija lahko kadar koli v času trajanja pogodbe in v petih letih po koncu projekta izvede revizijo z revizorji ali zunanjimi znanstvenimi ali tehnološkimi revizorji ali pa revizijo izvedejo same službe Komisije, vključno z Evropskim uradom za boj proti goljufijam. Te revizije se lahko nanašajo na znanstvene, finančne, tehnološke in druge vidike (kot sta načeli računovodstva in poslovodenja) v zvezi s pravilnim izvajanjem projekta in pogodbe. Te revizije se izvajajo zaupno. Zneski, ki jih je po rezultatih teh revizij treba plačati Komisiji, se lahko izterjajo, kot to določa člen II.31 […]

2. Pogodbene stranke dajo Komisiji neposredno na razpolago vse natančne podatke, ki bi jih Komisija lahko zahtevala, da bi preverila, ali je bila pogodba pravilno vodena in izvajana.

3. Pogodbene stranke pet let po koncu projekta hranijo izvirnik ali – v izjemnih primerih, ki jih je treba izkazati – overjene, z izvirnikom skladne kopije vseh dokumentov v zvezi s projektom. Ti dokumenti so na vpogled Komisiji, če se jih zahteva med izvajanjem revizije v okviru pogodbe.‘

7 Člen II.31(1) zadevnih pogodb določa, da ‚če je bil znesek neupravičeno plačan pogodbeni stranki ali če izterjavo upravičujejo pogodbene določbe, se pogodbena stranka zaveže, da bo Komisiji vrnila zadevni znesek pod pogoji in v roku, ki jih bo določila Komisija‘.

8 Nazadnje, člen 12 zadevnih pogodb določa, da za te pogodbe velja belgijsko pravo. Člen 13 določa, da , je [S]plošno sodišče […] ali Sodišče Evropskih skupnosti, odvisno od okoliščin, pristojno za odločanje o sporih med Skupnostjo in pogodbenimi strankami v zvezi z veljavnostjo, uporabo ali razlago navedene pogodbe‘.

9 V obdobju med 17. in 21. novembrom 2008 ter 4. decembra 2008 je zunanja revizijska družba za račun enote zunanje revizije generalne direkcije (GD) Komisije ‚Informacijska družba in mediji‘ (v nadaljevanju: GD Informacije) izvedla finančno revizijo tožeče stranke glede stroškov, prijavljenih za nekatera obdobja iz naslova projektov Ontogov, FIT in RACWeb.

10 V elektronskem sporočilu z dne 8. aprila 2009 je revizijska družba tožeči stranki predložila začasno revizijsko poročilo, s katerim je zlasti nasprotovala stroškom za osebje [njenih] treh vodilnih zaposlenih (v nadaljevanju: sporni stroški).

11 Tožeča stranka je 29. maja 2009 predložila pripombe na to začasno revizijsko poročilo.

12 Tožeča stranka je 10. julija 2009 predložila izjavo o pregledanih stroških in sprejela nekatera priporočila revizijske družbe.

13 Enota za zunanjo revizijo GD Informacije je v dopisu z dne 11. novembra 2009 navedla razloge, zakaj vztraja pri ugotovitvah iz začasnega revizijskega poročila, in tožeči stranki posredovala končno revizijsko poročilo.

14 Tožeča stranka je z dopisom z dne 23. decembra 2009 izpodbijala skladnost revizije in Komisiji predlagala srečanje, na katerem bi ji predložila podrobne informacije v zvezi z njenimi ugovori.

15 Tožeča stranka in enota zunanje revizije GD Informacije sta se sestali 4. marca 2010. Sklenili sta, da bo tožeča stranka Komisiji predložila dodatne dokaze glede sodelovanja njenih vodilnih oseb.

16 Tožeča stranka je z dopisom z dne 19. aprila 2010 Komisiji predložila dodatno dokumentacijo, ki jo je obljubila.

17 Enota zunanje revizije GD Informacije je z dopisom z dne 10. maja 2010 tožečo stranko obvestila o tem, da namerava izvesti dodatni nadzor (follow-up audit) na njenem sedežu, in ji posredovala seznam dokazil, ki jih bo morala predložiti med nadzorom. Ta nadzor je bil izveden med 20. in 22. julijem 2010.

18 Tožeča stranka je 3. septembra in 9. decembra 2010 predložila dopolnilne informacije, ki so bile zahtevane med zadevnim dodatnim nadzorom.

19 Enota zunanje revizije GD Informacije je z dopisom z dne 22. decembra 2010 tožečo stranko obvestila, da se je odločila, da bo delno ponovno pregledala ugotovitve iz svojega poročila in priznala nekatere izdatke, vendar pa bo vztrajala pri ugotovitvah v zvezi s spornimi stroški.

20 Tožeča stranka je z dopisom z dne 11. februarja 2011 predstavila pripombe na ponovno pregledane ugotovitve revizijskega poročila.

21 Enota zunanje revizije GD Informacije je z dopisom z dne 10. aprila 2012 odgovorila, da vztraja pri skoraj vseh svojih ugotovitvah v zvezi s spornimi stroški.

22 Tožeča stranka je v dopisu z dne 21. maja 2012 ponovno potrdila svoje stališče v zvezi z upravičenostjo spornih stroškov.“

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijani sklep

3 Pritožnica je 8. novembra 2012 na podlagi členov 272 PDEU in 340, prvi odstavek, PDEU v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo za ugotovitev, da je Komisija kršila več pogodb, sklenjenih z njo, in sicer s tem, da je zavrnila sporne stroške ter da so bili ti stroški upravičeni in jih ni treba povrniti Komisiji.

4 Komisija je 24. januarja 2013 vložila ugovor nedopustnosti na podlagi člena 114(1) Poslovnika Splošnega sodišča. Pritožnica je 11. marca 2013 predložila stališča glede ugovora nedopustnosti, ki ga je vložila Komisija.

5 Splošno sodišče je z izpodbijanim sklepom s tem, da je odločilo, da pritožnica ni imela obstoječega in dejanskega pravnega interesa, sprejelo ugovor nedopustnosti, ki ga je uveljavljala Komisija.

Predlogi strank pred Sodiščem

6 Pritožnica Sodišču predlaga, naj:

— izpodbijani sklep razveljavi;

— zadevo vrne v ponovno odločanje Splošnemu sodišču, da to odloči po vsebini, in

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

7 Komisija Sodišču predlaga, naj pritožbo zavrne kot očitno neutemeljeno.

Pritožba

Trditve strank

8 Pritožnica z edinim predlogom za razveljavitev trdi, da je Splošno sodišče s tem, da je v točkah od 31 do 35, 37, 38, od 42 do 45 in 50 izpodbijanega sklepa presodilo, da ob vložitvi tožbe na podlagi členov 272 PDEU in 340, prvi odstavek, PDEU ni imela obstoječega in dejanskega pravnega interesa, napačno uporabilo pravo.

9 Pritožnica trdi, da je pravni interes, ki se zahteva pri ugotovitveni tožbi za priznanje pogodbene odgovornosti Unije v skladu s členoma 272 PDEU in 340, prvi odstavek, PDEU, kot je ta, ki je bila vložena pred Splošnim sodiščem, po vsebini drugačen od pravnega interesa, ki se zahteva pri ostalih tožbah, ki obstajajo v pravu Unije, kot sta ničnostna in odškodninska tožba.

10 Pritožnica trdi, da pravni interes, ki se zahteva pri taki ugotovitveni tožbi za priznanje pogodbene odgovornosti Unije, obstaja, kadar pogodbena stranka ali njen pooblaščeni zastopnik resno, sistematično in večkrat ugovarja v zvezi s pogodbeno pravico, ki razumno povzroča negotovost glede obstoja, obsega in svobodnega uresničevanja pravice zainteresirane stranke. Zato naj pravni interes, ki se zahteva pri tožbi za ugotovitev pogodbene odgovornosti, ne bi zahteval, da je Komisija sprejela dokončen akt, ki posega v položaj, ali da obstaja škoda.

11 V tem primeru pritožnica ocenjuje, da njen pravni interes ni hipotetičen, ampak je obstoječ in dejanski, saj so večkratni ugovori Komisije ustvarili negotovost v zvezi z obstojem njene pravice, da plače vodilnih oseb vknjiži kot neposredne upravičene stroške.

12 Glede na ti načeli pritožnica meni, da je Splošno sodišče v točki 34 izpodbijanega sklepa v povezavi s točkami 45, 35, 37, 38 in 42 tega sklepa napačno uporabilo merilo pravnega interesa, ki se zahteva za vložitev ničnostne tožbe, in sicer obstoj dokončnega akta. Pritožnica meni tudi, da je Splošno sodišče v točkah od 42 do 44 izpodbijanega sklepa napačno uporabilo merilo pravnega interesa, ki se zahteva za vložitev odškodninske tožbe, in sicer obstoj zanesljive škode.

13 Pritožnica trdi, da je Splošno sodišče v točki 50 izpodbijanega sklepa napačno odločilo, da je bil njen pravni interes lahko obstoječ in dejanski šele po tem, ko je Komisija izdala nalog za izterjavo ali kakršen koli drug akt. Ta zahteva naj bi povzročila dolgotrajno pravno negotovost za posameznike, ker naj bi bili ti prisiljeni čakati na izdajo naloga za izterjavo, čeprav naj bi Komisija že resno, večkrat in sistematično ugovarjala njihovi pogodbeni pravici.

14 Komisija meni, da Splošno sodišče s tem, da je presodilo, da pritožnica ob vložitvi tožbe za ugotovitev neizpolnitve pogodbenih obveznosti na podlagi členov 272 PDEU in 340, prvi odstavek, PDEU ni imela obstoječega in dejanskega pravnega interesa, ni napačno uporabilo prava.

15 Na prvem mestu, Komisija trdi, da Splošno sodišče izpodbijanega sklepa ni utemeljilo s pogoji dopustnosti ničnostnih tožb. Zlasti naj Splošno sodišče presoje ne bi utemeljilo s tem, da ni obstajal akt, ki posega v položaj, v smislu člena 263 PDEU.

16 Na drugem mestu, Komisija trdi, da ni ugovarjala pogodbenim pravicam pritožnice, ker ni izdala opomina za vračilo spornih stroškov. Komisija v zvezi s tem opozarja, da člen II.29(1) zadevnih pogodb, sklenjenih s pritožnico, določa, da „[se] zneski, ki jih je po rezultatih teh revizij treba plačati Komisiji, […] lahko izterjajo“. V skladu s to določbo naj izdelava končnega poročila o zavrnitvi stroškov ne bi samodejno pomenila izterjave spornih stroškov, ker pristojne službe Komisije ohranijo diskrecijsko pravico, da povračilo teh stroškov zahtevajo ali pa ne. *A fortiori* v tem primeru izdelave poročila o zavrnitvi stroškov s strani ene od notranjih služb Komisije, čeprav revizijski postopek še ni

bil končan, ne bi bilo mogoče šteti za nasprotovanje pogodbenim pravicam pritožnice. Komisija nazadnje meni, da med pogodbenima strankama še ni nobenega spora, saj nobena od njiju ni izvedla konkretnih ukrepov za uveljavljanje pogodbene določbe, o kateri naj se stranki ne bi strinjali.

17 Na tretjem mestu, Komisija meni, da dejstvo, da še ni izdala opomina, nima nobene negativne posledice za pritožnico. Ta položaj naj ne bi ustvarjal nobene pravne negotovosti, ker naj bi po eni strani za možnost, da Komisija zahteva vračilo, veljalo zastaranje v skladu z določbami nacionalnega pogodbenega prava in ker naj bi bil po drugi strani morebiten nalog za izterjavo predmet popolnega sodnega nadzora.

Presoja Sodišča

18 Najprej je treba ugotoviti, da je pritožnica 8. novembra 2012 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila ugotovitveno tožbo na podlagi, med drugim, člena 272 PDEU. Kot je namreč navedla generalna pravobranilka v točki 16 sklepnih predlogov, pritožnica s tožbo, ki jo je vložila pri Splošnem sodišču, od Komisije ne zahteva, da kaj stori ali opusti, ampak zahteva le, naj sodišče Unije ugotovi, da sme obdržati izplačila, ki jih je Komisija že plačala na podlagi zadevnih pogodb.

19 Glede na ugotovitveno naravo tožbe, ki jo je pritožnica vložila pri Splošnem sodišču, je treba preveriti, ali je sodišče Unije pristojno za odločanje o tej vrsti tožbe, in to kljub dejstvu, da Komisija ni podala ugovora nepristojnosti Splošnega sodišča niti v postopku pred Splošnim sodiščem niti v tem postopku.

20 Vprašanje v zvezi s samo pristojnostjo sodišča Unije mora sodišče obravnavati po uradni dolžnosti, čeprav tega ne zahteva nobena stranka (glej v tem smislu sodbi Nemčija/Visoka oblast, 19/58, EU:C:1960:19, str. 488, in Ferriera Valsabbia in drugi/Komisija, 154/78, 205/78, 206/78, od 226/78 do 228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 in 85/79, EU:C:1980:81, točka 7). Poleg tega sta bili stranki pozvani, naj podata pripombe glede tega vprašanja, ki ga Sodišče obravnava po uradni dolžnosti.

21 V zvezi s tem je Sodišče že imelo priložnost presoditi, da če mora Sodišče v okviru arbitražne klavzule, dogovorjene na podlagi člena 272 PDEU, odločiti o sporu, tako da uporabi nacionalno pravo, ki ureja pogodbo, se njegova pristojnost za odločanje o sporu v zvezi s to pogodbo presoja le glede na določbe tega člena in arbitražne klavzule, ne da bi na to vplivale določbe nacionalnega prava, ki bi domnevno ovirale njegovo pristojnost (sodbi Komisija/Zoubek, 426/85, EU:C:1986:501, točka 10, in Komisija/Feilhauer, C-209/90, EU:C:1992:172, točka 13).

22 Splošno sodišče je na podlagi določb člena 272 PDEU v povezavi s členom 256 PDEU pristojno za odločanje na prvi stopnji na podlagi arbitražne klavzule v pogodbi javnega ali zasebnega prava, ki jo je sklenila Unija ali je bila sklenjena zanjo.

23 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je člen 272 PDEU posebna določba, ki omogoča, da sodišče Unije odloča na podlagi arbitražne klavzule, ki jo določijo pogodbene stranke za pogodbe javnega ali zasebnega prava, in to brez omejitev v zvezi z naravo tožbe, ki je vložena pri sodišču Unije.

24 Vendar je treba preveriti, ali v obravnavanem primeru arbitražna klavzula, ki je vključena v zadevne pogodbe, Splošnemu sodišču podeljuje pristojnost, da odloči o ugotovitveni tožbi, ki jo je vložila pritožnica.

25 V skladu z arbitražno klavzulo, ki je zapisana v členu 13 zadevnih pogodb, je Splošno sodišče oziroma Sodišče, odvisno od okoliščin, pristojno za odločanje o sporih med Unijo in pogodbenimi strankami v zvezi z veljavnostjo, uporabo ali razlago teh pogodb. Iz tega izhaja, da ta arbitražna klavzula tudi ne omejuje pristojnosti Splošnega sodišča ali Sodišča glede narave tožbe.

26 Navedena arbitražna klavzula lahko tako glede na svoje besedilo utemelji pristojnost Splošnega sodišča ali Sodišča, da odloči o ugotovitveni tožbi, kot je ta v tem primeru, ki se nanaša na spor med Unijo in pritožnico v zvezi z veljavnostjo, uporabo ali razlago navedenih pogodb.

27 V zvezi s tem skoraj ni dvoma, da se je tožba, ki jo je pritožnica vložila pri Splošnem sodišču, nanašala na razlago zadevnih pogodb in, natančneje, na upravičenost spornih stroškov glede na te pogodbe.

28 Splošno sodišče pa je v točki 33 izpodbijanega sklepa presodilo, da pritožnica ni izkazala, da je imela ob vložitvi tožbe obstoječ in dejanski pravni interes, ki potrebuje sodno varstvo.

29 Pritožnica meni, da je Splošno sodišče s svojim ravnanjem napačno uporabilo pravo, ker bi za ugotovitveno tožbo za nastanek takega interesa zadostovalo, da ena od pogodbenih strank resno, sistematično in večkrat ugovarja pogodbeni pravici in s tem ustvari negotovost za eno od pogodbenih strank glede obstoja ali obsega te pravice. Ta pogoj naj bi bil v obravnavanem primeru izpolnjen, saj naj bi Komisija resno, sistematično in večkrat ugovarjala pravici pritožnice do povračila spornih stroškov.

30 Komisija trdi, da ni izpodbijala pritožničinih pogodbenih pravic iz razlogov, navedenih v točki 16 te sodbe. Komisija v bistvu trdi, da ob vložitvi pritožničine tožbe pri Splošnem sodišču še ni zahtevala vračila spornih stroškov z izdajo opomina in se je upravičenost teh stroškov ugotavljala v še nezaključenem revizijskem postopku, katerega končno poročilo naj v nobenem primeru ne bi bilo zavezujoče za službe Komisije za izterjavo na podlagi člena II.29(1) zadevnih pogodb.

31 V zvezi s tem je treba spomniti, da mora pravni interes tožeče stranke ob upoštevanju predmeta tožbe obstajati ob vložitvi tožbe, sicer ta ni dopustna (glej po analogiji in v zvezi z ničnostno tožbo sodbi Wunenburger/Komisija, C-362/05 P, EU:C:2007:322, točka 42, in Cañas/Komisija, C-269/12 P, EU:C:2013:415, točka 15).

32 Vendar v skladu z ugotovitvami Splošnega sodišča iz točke 34 izpodbijanega sklepa pristojna služba Komisije ob vložitvi tožbe še ni izdala nobenega zahtevka za vračilo iz naslova stroškov, ki so bili izplačani v okviru zadevnih pogodb. Poleg tega je Splošno sodišče v točki 35 izpodbijanega sklepa pojasnilo, da se je upravičenost spornih stroškov ugotavljala v revizijskem postopku, ki je le predhodni in pripravljalni postopek in ki je ločen od postopka, ki bi se morebiti lahko končal z izterjavo, ki jo izvajajo operativne službe Komisije.

33 Poleg tega iz točk od 36 do 39 izpodbijanega sklepa izhaja, da ta revizijski postopek na dan vložitve pritožničine tožbe še ni bil končan in da se je služba Komisije, ki je bila pristojna za to revizijo, še naprej, celo po tem datumu, s pritožnico dogovarjala o morebitni spremembi predhodnih ugotovitev zadevne revizije.

34 Glede na okoliščine, ki so navedene v točkah 32 in 33 te sodbe, pritožnica ne more uspešno dokazati, da je ob vložitvi tožbe pred Splošnim sodiščem imela obstoječ in dejanski interes, ki potrebuje sodno varstvo.

35 Ker je bila utemeljenost spornih stroškov namreč še predmet revizijskega postopka, katerega končno poročilo v nobenem primeru ne bi zavezovalo služb Komisije za izterjavo, je treba ugotoviti, da Komisija še ni dokončno določila stroškov, za katere je menila, da so glede na upoštevne določbe zadevnih pogodb neupravičeni. Vendar je bilo še negotovo, če in v kolikšnem obsegu bi Komisija dejansko lahko zahtevala povračilo zadevnih stroškov. Zato pritožnica ob vložitvi tožbe ni imela pravnega interesa.

36 Iz zgoraj navedenega izhaja, da Splošno sodišče s tem, da je odločilo, da pritožnica ob vložitvi tožbe ni imela obstoječega in dejanskega pravnega interesa, ki potrebuje sodno varstvo, ni napačno uporabilo prava.

37 Iz zgoraj navedenega je razvidno, da pritožbenemu razlogu, ki ga pritožnica navaja v podporo svoji pritožbi, ni mogoče ugoditi, zato je treba pritožbo v celoti zavrniti.

Stroški

38 Člen 184(2) Poslovnika Sodišča določa, da če pritožba ni utemeljena, Sodišče odloči o stroških. V skladu s členom 138(1) navedenega poslovnika, ki se uporablja za pritožbeni postopek na podlagi člena 184(1) istega poslovnika, se neuspeli stranki na predlog naloži plačilo stroškov.

39 Ker Komisija ni predlagala, naj se pritožnici naložijo stroški, pritožnica in Komisija nosita svoje stroške.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

1. **Pritožba se zavrne.**

2. **Družba Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion in Evropska komisija nosita vsaka svoje stroške.**

Podpisi